

VĚSTNÍK

P. h. b.

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku
Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

ROČNÍK XXXIX VÍDEŇ LISTOPAD 1992 ČÍSLO : 11

DRAŽÍ PŘÁTELÉ,

v televizi vidíme filmy o divech podmořského světa. Korály, polypy, mušle, šneci, raci... pohádkový svět života, barev, pohybu a důmyslu Stvořitele. Tento svět má však nepřítele-špínu, která ho dokáže změnit v podmořskou poušť. Špína vtiskuje všemu pečeť smrti. Viděli jste už kostlivce stromů, usmrcené špínou z továren v českých lesích?

Ani člověk ve špíně nevydrží-předčasně chřadne a umírá. Ještě citlivější na duchovní špínu je lidská duše. Dnes se bývalí nadšenci pro "progresivní" teologii od ní odvracejí, sami přišli na to, že mění život víry v poušť. A ti, kdo víru vůbec nepoznali? Sahají k omamným jedům, k přelétavému sexu, k sebevraždě, k totalitním naukám/i náboženským!/nebo hledají!

Jsem tu proto, abychom hledajícím pomohli. Aby nenašli-jak napsal mladý člověk na vývěsní tabuli při dni německých katolíků-místo dlaně sevřenou pěst!

"Sám hledám a mám pomáhat druhým?" odpoví nejpokornější z vás. Ale i začátečník zahlédl cípek pravdy. A ti, kdo vidí plno světél pravdy by neměli pravdu, ohřátou láskou a modlitbou, přinést těm, kdo žijí ještě v úplné tmě? Lepší svíčka, jiskra, zápalka - než úplná tma. I v malém světle zahlédne člověk propast nebo bezpečné zábradlí.

Tma a špína ohrožují vnitřní život člověka. Jistě - naprostá čistota a jas je jen Bůh. Ale ten je ochoten dát tolik, kolik člověk snese - jen otevřít srdce! Pak spatříme mnohem podivuhodnější svět než je svět podmořské drobotiny.

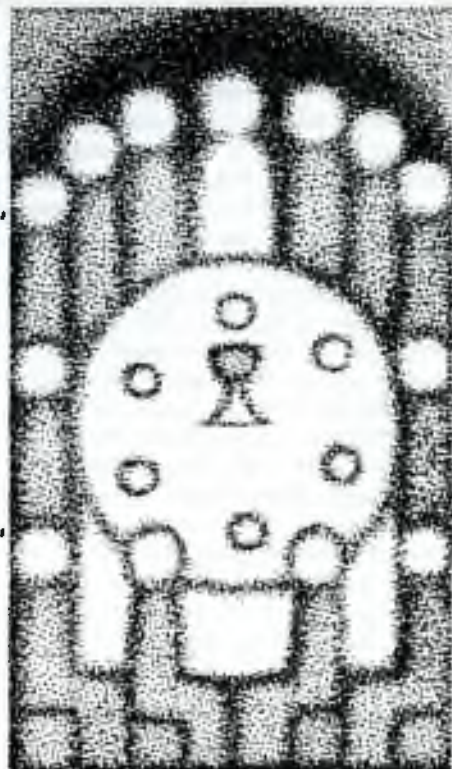
Druhé číslo literárně-filosofické revue ROZMLUVY uveřejňuje dopis P. Jakuba Demla. Psal jej v době, kdy už prošel všemi nemocemi hříchu, omylu, tak tak že se nedal na cestu kněžské zrady. Při životní sv. zpovědi ho zbavil Bůh vší špíny a zahojil rány jeho duše.... P. Deml vidí nyní čistě. Bez nenávisti vůči židům, bez křivých cest k pochybnému štěstí... A ze své duchovní zralosti rozdává...

Vidět čistě ovšem bolí-aspoň na začátku. Člověk totiž vidí i své hanebnosti. Ale projde-li očištnou lázní lítosti vychází jako na těch středověkých obrázcích, kde do zázračných lázní vstupovali nemocní, staří, zmrzačení a vycházeli mladí, svěží a zdraví.

Ovšem, zase klopýtneme. Tělo, svět a ďábel nesnášejí čistotu, nutkají nás k nedovoleným rozkoším, k podlehnutí veřejnému mínění, ďábel nás láká ke svým bůžkům... Jakmile však jednou poznáme radost z čistého svědomí, tuze daleko nás ti tři pokušitelé nezavedou - vždy se jim vytrhneme a přiklekneme ke zpovědnici, k té velké Kristově lázni, která z nás seškrábne každý strup hříchu.

Duše touží po čistotě. V životopisu sv. faráře z Arsu čteme, jak se hmulý davy ke knězi s ryzím srdcem, aby jim vrátil čistotu. Ostatně, sám Kristus říká: "BLAHOSLAVENÍ ČISTÉHO SRDCE, NEBOŮ ONI BUDOU VIDĚT BOHA." /Mt 5.8/. Už zde, na zemi, ho budeme vidět! Ale nezůstávejme sami. "KDE JSOU DVA NEBO TŘI V MÉM JMÉNU, TAM JSEM JÁ S NIMI!" slibuje Pán. Přátelství se stejně smýšlejícími nás v temných chvílích zachytne, posílí. My pak obejmeme kolísajícího přítele. Kristus je s námi, nejpokornější, v čisté, bílé hostii... ve svatostánku... aby nám ukázal to, co říká jeden francouzský spisovatel: "V ČISTOTĚ JE SÍLA!"

Vaše redakce

Na hroby našich mrtvých stavíme kříže. V kříži je krásná myšlenka: Kristus zemřel, ale vstal z mrtvých. Jako on, i my zemřeme, ale také vstaneme jako on z mrtvých k novému životu. V kříži je naše velká naděje.

POZDRAVUJI VÁS VŠECHNY...

Ve středu 12. srpna 1992 se už od časných ranních hodin zaplňovaly prostory Svatovítského chrámu v Praze tisíci věřících. Přišli se rozloučit s Františkem kardinálem Tomáškem, emeritním biskupem pražským a primasem českým, který zemřel ve věku 93 let. Před desátou hodinou se rozezvuly svatovítské zvony a z Arcibiskupského paláce směrem ke katedrále vyšel průvod duchovenstva a smutečních hostů, doprovázejících na poslední cestě 59. nástupce svatého Vojtěcha a 34. arcibiskupa na pražském stolci. Pohřební obřady pak vedli a latinskou mši sloužili papežský legát a státní sekretář Vatikánu Angelo Sodano, arcibiskup pražský a primas český Miloslav Vlk, apoštolský nuncius v ČSFR arcibiskup Giovanni Coppa, nitranský biskup Ján Chryzostom Korec a další biskupové a kanovníci. Památku zesnulého přišel uctít federální premiér a současná hlava státu Jan Stráský, předseda Federálního shromáždění Michal Kováč, premiéři národních vlád Václav Klaus a Vladimír Mečiar, předsedové národních rad Milan Uhde a Ivan Gašparovič. Pohřbu se zúčastnil také bývalý čs. prezident Václav Havel, přítomni byli i prezidenti Rakouska a Polska Thomas Klestil a Lech Walesa, předseda maďarské vlády József Antall a představitelé dalších evropských států. Obřadů se zúčastnilo několik vysokých zahraničních církevních hodnostářů, nechyběli přirozeně ani čeští a slovenští biskupové a opati, členové kapitul, kněží,

jáhnové a bohoslovci ze všech českých a moravských diecézí i nejvyšší představitelé československé husitské a církve starokatolické.

V průběhu obřadů zaznělo poslední poselství zesnulého kardinála Tomáška, které začínalo slovy: „Pozdravuji vás všechny, kteří jste přišli k pozemskému rozloučení se mnou, nebo vzpomínáte tam, kde jste. Je to loučení jen na krátký čas, neboť i nejdelší život uplyne jako mizivý okamžik a naše trvalá lidská existence začne s tím, kdo nás do života poslal — s naším nejlepším nebeským Otcem.“ Ve své závěti se pak obrátil na kněze, řeholníky, bohoslovce a mládež, aby všem připomněl jejich úkoly. Naposledy k nám také promluvil jako vytrvalý obránce nenarozeného života: „Přijímejte děti, které k vám posílá Bůh, a odmalička je k němu přivádějte.“

Arcibiskup Miloslav Vlk ve svém projevu ocenil význam osobnosti kardinála Tomáška. Připomněl i jeho statečný postoj v roce 1987, kdy se vahou své osobnosti postavil za věřící, kteří žádali nejen svobodu církve, ale i respektování práv všech občanů, a kdy se za jeho jménem pod petici podepsalo více než půl miliónu věřících i nevěřících z Čech, Moravy i Slovenska. Dále zdůraznil i velkou zásluhu zesnulého na zahájení Desetiletí duchovní obnovy.

Jestliže kardinál Tomášek, jeden z duchovních otců tohoto velkého díla, odchází v době, kdy jsme právě v polovině celého projektu, je naší povinností snažit se co nejlépe dokončit jeho myšlenku. Máme tak zároveň i vhodnou příležitost jak nejlépe ctít jeho památku. (re)

NÁŠ STARÝ PÁN

Mezi sebou jsme panu kardinálovi Františku Tomáškovu říkali náš Starý pán. Bylo to z lásky. Kdo přišel do jeho blízkosti, pookřál, opadával strach i mnohé beznaděje. Každého vítal úsměvem, vše ho zajímalo, jeho bystré živé oči potřebovaly brýle jen na čtení, také paměť měl obdivuhodnou. Pamatoval si jména lidí i po letech. — Dva roky jste tu nebyla, řekl mi jednou a já málem zkoprněla — propána, náš Starý pán si to pamatuje, já ne! — To pan Bláha, řekla jsem popravdě. Pan Bláha v přiseři vrátnice byl totiž ochránce, věděl, kolik asi náš Starý pán „unese“ návštěv — v předpokojí čekávaly mnohé a z daleka, vzdala jsem tu tedy. Okno Starého pána svítilo dlouho do noci, až jsme se báli, aby nám nepadl. Pak už nám churavěl, ale dočkal se vykoupení z temnot jako Simeón, a odešel v pokoji, věrný služebník. Pak už jsme se jen loučili. Zástupy před katedrálou svatého Víta, zástupy v katedrále, pomalé defile očí, které ho ctily z hloubi duše. Ležel v prosté rakvi před oltářem Božím jako by spal a podobal se i ve smrti své mamince; měl její rysy, ušlechtilou, nyní trochu pohlublou tvář, jak ji smrt připravila na věčnost. Odešel Otec, táta velké rodiny věřících. Kdysi Karel Čapek napsal v článku Úhor: „Po tátovi v rodině nezůstane jen to, co vydělal, ale i to, jak se choval, jak byl živ, jaký řád dal všemu, co dělal.“ Náš Starý pán, Otec kardinál Tomášek, byl pravým otcem své duchovní rodiny, byl jí příkladem svou hlubokou, neofesitelnou vírou v Boha, byl svým duchovním dětem příkladem života statečnosti, obětí, byl pilným, který bránil nepřítelům pronikat až k samým základům české katolické církve, pomáhal napravit pronásledované, ať šlo o kohokoliv, rozuměl lidskému trápení i pádům. Byl za to milován a ctěn. Ve svém dlouhém, požehnaném životě prožil všechny události našeho věku, zažil první světovou válku, opovrhování církví s hesly Pryč od Říma, přežil všechny režimy, všechna pronásledování a protivenství, stále jako pevný dub ve své půdě. Statečnost, věrnost víře, pracovitost, velké a laskavé otecké srdce, to byly atributy jeho života a díla.

Už odpočívá v pokoji, náš Starý pán. Opočívá vedle biskupa dr. Antonína Podlahy, budovatele katedrály, vedle kardinála Kašpara, vedle statečného obhájce církve a práv katolíků, arcibiskupa Františka Kordače, v nedaleké blízkosti hrobů českých králů, královen a svatého Václava.

Jeho jméno vešlo do novodobých dějin Evropy, stal se postavou nadčasovou jako pravý a laskavý Otec národa.

MARIE ŠULCOVÁ

V den skonu Františka kardinála Tomáška naše televize pohotově uvedla pozoruhodný filmový dokument s názvem Budete o mně vydávat svědectví. Tak chápal zesnulý duchovní pastýř svůj úkol: svým životem potvrzovat jedinečné učení Kristovo. Film zaznamenal řadu myšlenek, které pronesl přibližně rok a půl před svou smrtí. Dokument střídá arcibiskupovy myšlenky s hlasem komentátora, který uvádí důležité úseky z Tomáškových pastýřských listů roku 1989, to vše na pozadí varhanní hudby a starých českých chorálů. Otec kardinál hovoří:

Ve svém životě jsem se držel té zásady: jako existují zákony přírodní a vesmíru a také jsou nutně zachovávány — proto je dokonalý pořádek v přírodě a ve vesmíru — podobně také Bůh dal nám do srdce i našemu rozumu zásady života mravního a společenského. A proto, když člo-

BUDETE O MNĚ VYDÁVAT SVĚDECTVÍ

věk dbá na tyto zásady a podle nich žije — je všechno v pořádku. A když má svědomí v pořádku, může žít klidně v každé situaci svého života, ať přijde cokoliv. To mě vždycky vedlo v mém životě a také v různých obdobích těžších zkoušek.

□

Byl-li jsem si jist právě vědomím, že je Bůh všude přítomný, to znamená na každém místě, tak je nejbližší právě ve mně. Bůh ve mně a já v něm. Takže v sjednocení s Bohem mám vždycky jistotu. Ať jsem byl v jakýchkoliv podmínkách. — A usiloval jsem vždy odpovídat podle pravdy, podle slov Kristových: „Vaše řeč buď ano, ano, nebo ne, ne!“

□

Snažím se jako křesťan, ještě více jako kněz a ještě více jako biskup, plnit co nejsvědomitěji vůli Boží — to jsou právě Boží přikázání. V životě člověka a v životě lidské společnosti bude tehdy správný řád ve všem, když se bude dbát skutečně na tyto jednotlivé směrnice Boží.

□

Modlitba je spojení s Bohem, který je Všemohoucí, náš nejlepší Otec,

a proto je to záležitost číslo jedna — v každý den v každé situaci. I tehdy, když máme nával povinností. Zdůraznil bych: co dýchání pro plíce a pro celý organismus, to je modlitba pro správné zaměřování, naplňování života. Kdyby člověk přestal dýchat, začne konec jeho života. Také kdo se přestane modlit, ten začne duchovně odumírat. Potom přicházejí různé katastrofy, které by nebyly, kdyby nitro bylo naplněno správným řazením s Pánem Bohem, k Pánu Bohu.

□

Když otec zemřel, měl dvaadvacet let. Byli jsme všichni docela malí. A to, co nám zůstalo v paměti: Tátněk mi říkal slabým hlasem při své smrti: „Zůstaň hodným vždycky, drž se Pána Ježíše, abychom se spolu v nebi shledali.“

□

Stále narůstá počet těch, kteří prostě jako by neměli čas pro toho druhého. Jsou tedy pro sebe. Chceme dbát na to, abychom viděli druhého. Zvláště my, křesťané, máme povinnost lásky bliženecké. Vždycky platí slova: „Běda samotnému. — Radujte se s radujícími a plačte s plačícími.“ Je nesmírně důležité vidět toho

druhého, být mu blízko svým projevem Božím slovem. A to se musí osvědčovat i v denním všedním životě: Maximálně využít život, každou chvíli toho života; vnitřní radost je s tím spojená — radost vnitřní, jež se projevuje i navenek.

□

Pamatujme na slova Kristova: „Budete o mně vydávat svědectví. Radujte se s radujícími, plačte s plačícími.“ Nevnímejte jen sebe, ale také toho druhého. Aby viděli nejen sebe, ale svoje nejbližší, aby viděli nejen národ svůj, ale aby viděli ve smyslu duchovním — všechny národy celého světa, různých barev, různých ras, aby jako křesťané jim byli blízko svou pomocí, svou modlitbou a jinak v pokoji. Aby nebylo těch, kteří si zoufají. A to, co lidi spojuje a v čem si mohou pomáhat, je právě modlitba. To je ta, která proniká přes všechny zábrany.

□

Požehnej vás a ochraňuj vaše drahé — Všemohoucí Bůh Otec, Syn a Duch Svatý . . .

*Zaznamenal V. ŽIVNÝ
Snímky na této dvoustraně
M. DVOŘÁKOVÁ a FR. KREJSA.*

Když je Bůh s námi, kdo proti nám!

P. Vojtěch Daniš – 60 let knězem

Náš, v celé naší vídeňské české a slovenské menšině dobře známý duchovní správce, pater Vojtěch Daniš CCG., se dožil dne 24. září 1992 ve zdraví svého diamantového kněžského jubilea.

Narodil se roku 1909 u Topolčan na Slovensku a po ukončení gymnázia v Praze-Bubenči ho přijal P. Josef Litomiský roku 1927 do kongregace Těšitelů Božského Srdce Páně z Getseman. Svá theologická studia si vykonával v Trnavě, kde jej 24. září 1932 trnavský apoštolský administrátor, biskup ThDr. Pavol Jantusch vysvětil na kněze. P. Vojtěch se tím stal sedmým knězem mladé, v roce 1922 P. Litomiským založené kongregace, která měla za účel starat se o duchovní blaho Čechů a Slováků, žijících v Rakousku. Prvními mši svatou sloužil P. Vojtěch na svátek svatého Václava ve »svatyni vídeňských Čechů a Slováků« v kostele Nejsv. Vykupitele na Rennwegu, majetku to Jednoty sv. Metoděje od roku 1908. Jaká radost byla tehdy v srdcích našich krajanů!

Prvním působistém mladého P. Vojtěcha se stal Mariatal u Bratislavy, nejstarší to mariánské poutní místo na Slovensku, které bylo 13. července 1927 biskupem Jantuschem předáno do správy kongregace Těšitelů. Zde tedy působil dva roky v Mariatal a Pajštuně, mimo jiné též jeden rok jako novicmistr. Roku 1934 povolal P. generální superior Litomiský P. Vojtěcha do Vídně, kde začala jeho blahodárná práce katechety na českých školách města Vídně a i na školách školského spolku »Komenského«, a to v 10. a ve 12. okrese na obecné a hlavní škole, ve 20. okrese na obchodní škole a jako profesora – až do uzavření českého gymnázia – ve 3. okrese.

P. Vojtěch dále řídil i dětský chrámový sbor. Kolika stovkám dětí a mládeže vštěpoval do srdcí lásku k Pánu Bohu a bližním, jen Bůh to ví, a když se z této mládeže stali spořádaní lidé, je to v nemalé míře i přičiněním našeho jubilanta. P. Vojtěch celebroidal bohoslužby v kostelích všech 11 odborů Jednoty sv. Metoděje – zvláště mu přirostl k srdci IV. odbor JSM, kde působil 58 let jako duchovní rádce. O blaho duší vídeňských Slováků, kteří byli sdruženi ve spolku Svaté rodiny, pečoval celých 39 roků. Po druhé světové válce byl zaměstnán 29 let na vídeňském Ústředním hřbitově jako kněz-výkropník.

Kdo by si však nevzpomněl na poutě Jednoty sv. Metoděje a obzvláště na poutě k P. Marii sedmiboletné na Kaasgraben, kde po 62 let, jakožto pravý mariánský kněz pronášel vždy s láskou k Pánu Bohu a k Nebes královně zanícená kázání, která zajistě všem poutníkům šla vždy k srdci a povzbudila jejich mysl. Nyní ještě každou neděli slouží v 8 hodin v kostele Školských sester v 15. okrese ve Fünfhausgasse mši svatou. To vše je působení kněžské – všem viditelné. Kolik útěchy však vlil tisícům jednotlivců při smíření s Bohem ve zpovědnici do srdcí, dále při návštěvách rodin a obzvláště do duší umírajících, to vědi jen oni a Bůh.

Tak tedy nám jen zbývá P. Vojtěchovi k šedesátému výročí přát vše nejlepší, Pannu Marii o její mocnou přimluvu u trůnu Božího za našeho jubilanta i do budoucna prosit, aby mohl ještě mnohá léta k blahu nás všech působit a v poslední jeho den z rukou Božích věnec věčné slávy přijmout.

**»Ad multos annos!« – přeji
Vám, ctěný Otče Vojtěchu, Vaši
vděční vídeňští čeští i slovenští
katolíci.**

Dr. Karel Zachař

"SLOVO"

Nelze žít život bez Slova
Slovo vyvádí ze samoty

Vydává samo sebe

a čeka na to až ty

přijmeš je ve tvém srdci,

abys je dával dál

a sním i kousek sebe

aby svět se vic proměnil

v kousek pravého nebe.

Jsem blázen, zdá se mi,

neschopný vydat slova,

vydat tak kousíček sebe

a vytvořit stále znova

pramínek nebe na zemi.

Pramínek nebe na zemi,

který je třeba živit

životem proudícím ze Slova,

které se dalo přibit.

HRA O DUŠI !

KAMIÓN DO ZÁHŘEBU

Překvapil mě zástup lidí v sídle Ekumenické rady církví v Praze Karlíně. Fronta většinou vzniká tam, kde se něco prodává nebo rozdává. Tady tomu bylo naopak. Peníze na pomoc záhřebskému Ústavu pro matku a dítě přinášeli po několika dnech nejen obyvatelé Prahy, ale i lidé z dalších míst.

Hlavním pražským organizátorem byl ThDr. Jiří Vaniček. Jeho přítel ThMgr. Michael Moc uspořádal sbírku také v Karlových Varech. Scházely se nejrůznější částky od desetikoruny po desetitisíce. Jednotlivci přinášeli nejčastěji několik set korun. Přispěly však i firmy a organizace. Například ministerstvo zdravotnictví České republiky darovalo z iniciativy ministra Petra Loma tři sta tisíc korun.

Ve čtvrtek 20. srpna 1992 napětí příprav vrcholilo. Sledovali jsme jeden ze dvou nakládaných kamiónů.

8 hodin: Dejvice

K budově Husitské teologické fakulty Karlovy univerzity přijíždí nákladní vůz s přívěsem. Dr. Vaniček a Mgr. Moc lepi na jeho dveře nápis „Czechoslovak Ecumenical Council-Prague Charity.“ V doprovodu škodovky se kamión vydává do deštivého dne.

9 hodin: Říčany

Kamión přejíždí přes koleje k rampě skladů a.s. Sanitas. Vysokozdvíhné vozíky přivážejí krabice s léky, chirurgickými rukavicemi a dalším materiálem. S nákladem za sto padesát pět tisíc korun odjíždíme ve tři čtvrtě na jedenáct.

11 hodin: Uhřetěves

Ve velkoobchodu s potravinami se vybírá jako kdekoliv v konzumu, jenomže za desetitisíce a na tuny. Jídlo pro záhřebské děti musí být kvalitní. Bereme čtyři sta litrů oleje, jedlý tuk, jahodové kompoty a další

zboží. Dr. Vaniček několikrát odmítá slovy: „Ne, tohle by pro děti nešlo, je v tom chemie.“ Na závěr vybírá i čokoládu, aby děti dostaly nějaký dárek přímo do ruky.

13 hodin: Holešovice

Vrátili jsme se do hlavního města, aniž bychom se stačili naobědvat. Na dvoře nakládají dar firmy Ravi-Puls: plněné těstoviny v hodnotě sto tisíc korun. „Zájem lidí o tuto charitativní akci je překvapující,“ říká ředitel firmy a jeho společníkovi dr. Vaniček. „Podle množství darů usuzuji, že se v lidech vytváří ochota k ochraně bližního.“

16 hodin: Sedlčany na Příbramsku

Vítá nás skupinka zaměstnanců skladu Sanitas. Nezlobí se na nás, že přijíždíme pozdě. Dávají najevo, že humanitární akci fandí. Očichává nás newfoundlandský pes, který je také obyvatelem skladu. Stále častěji se díváme na hodinky, protože v 18 hodin bychom měli být v Praze na celnici. V tu chvíli se situace komplikuje: utrhl se výfuk. Kamión odjíždí do nedalekých dílen. Magistr Moc telefonuje do Prahy. Doufáme, že na nás celnici počkají. „Organizaci zvládáme jen díky tomu, že církev prodělala průpravu při práci v podzemí,“ vysvětluje nám i zaměstnancům Sanitasu. Odjezd před osmnáctou hodinou.

Doktor J. Vaniček (vlevo) a magistr M. Moc ráno před odjezdem

20 hodin: Praha Karlín

Problém je vyřešen, pracovník pražské celnice na nás čeká v cíli. Je tu i MUDr. Oldřich Vondrášek, který nakoupil za sto dvacet tisíc korun sušené mléko a poveze ho do Záhřebu vlastní Avii. Každá minuta posledního dne před odjezdem byla nabitá událostmi a prací.

Kamión odjel následující den ráno. Doktor Vaniček po návratu potvrdil, že v Záhřebu naši pomoc velice potřebovali. Chorvatští zdravotníci ocenili, že Československo poskytlo prvotřídní potraviny a léky. O vý-

znamu této humanitární akce svědčí i to, že dar přejímala osobně náměstkyň chorvatského ministra zdravotnictví. Ještě desátý den od zahájení sbírky v sídle Ekumenické rady církví v pražské Vítkově ulici 13 denně přibývá kolem třiceti tisíc korun. Díky neochabujícímu zájmu naší veřejnosti vzniká nadace, která bude koordinovat zatím nejednotnou československou pomoc bývalé Jugoslávii. Měla by směřovat také k naší menšině v Daruvaru, kde bude nutné obnovit zničená obydlí. Dr. Vaniček proto prosí stavaře, aby se s myšlenkami, jak našim krajanům pomoci, obrátili na Ekumenickou radu církví.

PAVEL ŠLÉGR
Snímky JAN HROUDA

Řidič D. Mouls (na snímku vlevo) a J. Bezdíček nakládají vůz v Sanitasu Říčany, vlevo nahoře naložený kamión

I my chceme dětem pomoci. Týdeník Naše rodina ve spolupráci s Hlavním farním úřadem u Matky Boží před Týnem (v Praze na Staroměstském náměstí) pořádá v úterý 29. září 1992 v 19 hodin koncert

OTEVŘENÁ SRDCE

Výtěžek bude věnován bosenskými dětem. V programu vystoupí: Eduard Haken (bas), Libuše Váchová (harfa), Jiří Boušek (flétna), Josef Kšica (varhany), Pavla Kšicová (alt). Těšíme se, že v týnskému chrámu s námi budete i vy!

REDAKCE NR

DESÁTÝM PŘIKÁZÁNÍM BŮH BERE V OCHRANU DUCHOVNÍ SVOBODU ČLOVĚKA A ZAKAZUJE MU NEMÍRNĚ TOUŽIT PO MAJETKU.

SVOBODU DUCHA SI POTŘEBUJEME CHRÁNIT, ABYCHOM MOHLI JÍT BEZ PŘEKÁŽEK ZA SVÝM POSLEDNÍM CÍLEM.

S posvátným nadšením světi Církev katolická slaví Všechny svatých, a to nejen v den jim zasvěcený, nýbrž i po celý oktav. Vysvítá to zvláště ze slavnostního rázu modliteb jak při mši svaté, tak i v kněžských hodinkách. Proč si as tak Církev počíná? Činí to nejprve k vůli světcům, kteří slaví věčný triumf v nebesích.

Nesčetné je množství světců, kteří nemají v církevním roce žádného dne jejich účtů zasvěceného. Sv. Alfons praví, že kdyby se měly světiti jen svátky sv. mučedníků, že by jich připadlo na každý den asi třicet tisíc. A kolik jest ještě v nebi jiných světců ze všech národů, ze všech tříd a stavů lidské společnosti! Sv. Jan píše ve Zjevení, že viděl v nebi tak veliké množství svatých, že jich nikdo spočítati nedovede. Přemnozí světců nemají ani kostelů, ani oltářů jim zasvěcených, ano u většiny z nich neznáme ani jména a tím méně jejich ctností a zásluh, které si na světě získali. Aby Církev řádně uctila i tyto světce, jejichž jména vešla v zapomenutí, ustanovila slavnost Všechny svatých.

1. Tento tak krásný a památný svátek poskytuje Církvi příležitost, aby své děti povzbudila k horlivosti ve službě Boží a v péči o věčné blaho duše. Na den Všechny svatých jako by k nám Církev takto mluvila: Rozpomeňte se, děti mé, že máte ve vlasti nebeské tak četné a tak mocné přímluvce a ochránce. Oni se stali jako vy na křtu svatém dítkami Božími; ale dovedli si získati království nebeské úpornými boji proti pokušením, horlivou prací každý ve svém povolání, četnými obětmi a rázným sebezapíráním. Svým ctnostným životem, nikoli jen přízni nebes dosáhli vysokého stupně věčné slávy. Vítězili nad světem a jeho lichotivými zásadami, nad ďáblem, jenž je stále ohrožoval jako dravý tygr, i nad sebou samými, nad svým vlastním srdcem. Tak dosáhli koruny věčné slávy. V nebesích kralovali budou s božským Spasitelem po celou věčnost. Jestliže oni s milostí Boží dovedli vítězně bojovati, trpěti a se zapírat — to i ve vaší moci jest. Následujte jejich příkladu v životě a budete mítí podíl i na jejich věčné odplatě.

Tak povzbuzuje Církev katolická své děti slavností Všechny svatých! Bohužel přemnozí hlasu jejího neslyší. Jsou to ti, kteří mají zraky upřené jen na hroudu zemskou a na svůj věčný domov zapomínají. Smuten pravil jeden bohatý kupec na sklonku života: »Z vyzískaných peněz postavil jsem si několik domů, nemaje jiného na mysli, než jak bych se obohatil. Kéž bych si byl připravil aspoň malý příbyteček ve vlasti ne-

beské!« — Písmo svaté praví, že půjde člověk do domu věčnosti své, jaký si totiž svým životem připraví. Zamysleme se vážně a položíme si otázku: Kam spěješ svým životem, k branám věčnosti šťastné, či nešťastné? — Jestliže jsme nějak odbočili od cesty pravdy a ctnosti, ještě jest nám otevřena cesta pokání a kajivosti. I ta vede do nebe a přivedla tam již miliony duší. —

2. Ale svatí v nebesích jsou i naši mocnými přímluvci u trůnu Božího.

Lidé na světě, jsou-li opojeni pozemským štěstím, snadno zapomínají na své nuzné přátele, ba někteří se k nim ani nechťejí znáti, neb je i příkre od sebe odpuzují. Ne tak svatí v nebesích. Jejich štěstí dosáhlo svého vrcholu a jest na věky zajištěno. Ale oni nezapomínají na své bratry a sestry na zemi trpící a bojující. Jsou o nás starostliví, jedinou touhu majíce, abychom i my se stali účastnými jejich věčné blaženosti.

Znáji nás, vědí, kdo jsme. Sv. Tomáš Akvinský praví: »Co by neměli vědět ti, kteří vidí toho, jenž všechno vidí?« Sv. Terezie: »Svatí vidí všechno v Bohu jako v nějakém zrcadle.«

Milují nás. I pro ně platí ještě prikázání Boží: »Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.« Mt. 19, 19. »Toto prikázání máme od Boha, aby, kdo miluje Boha, miloval i bratra svého.« I. Jana 4, 21. — Svatí v nebesích poznávají mnohem dokonaleji než my, co vše Kristus Pán z lásky k nám učinil a vytrpěl, aby nám nebe získal. A proto jsou takřka nuceni, aby nás milovali a za nás se přimlouvali. Čím větší jest jejich láska k Pánu Bohu, tím větší jest i jejich láska k nám.

Láskou k Pánu Bohu však vyniká nade všechny obyvatele nebes, anděly i světce, »Královna andělů«, »Královna všech svatých«; proto ona je naší přímluvkyní nejlaskavější a nejochotnější. Proto k ní voláme: »Zdrávas, Královno, Matko milosrdenství, živote, sladkosti, naděje naše, buď zdráva!« Proto ji v litanii loretánské vzýváme jako »útočiště hříšníků«, »potěšení zarmoucených«, »pomocnici křesťanů«. Nesmírné jsou její zásluhy, nevýslovná svatost, velevznešená její důstojnost Matky Boží a Královny nebe i země. Jsou tedy její prosby velemocny u Pána Boha, ano mocnější než prosby všech andělů a svatých společně. Komu Matka Boží nakloněna, tomu všichni svatí příznivi jsou.

Uctívejme tedy vroucně všechny svaté v nebi a zejména Královnu všech svatých, protože Pán Bůh sám je ctí a slávou vyznamenal, i proto, že jsou nám vzory ctnostného a bohumilého života a našimi laskavými

*Všech svatých! Zalet, duše, v nebes výšiny,
kde stkví se vítězný sbor nebesťanů
a s nimi plesej, díky vzdávej Pánu,
že povolal nás v svatý kruh své rodiny.*

*S Nim spojeni jsme v jedno tělo
tajemné,
On hlavou je a my jsme údý Jeho,
nás v náruč vede Otce nebeského
a sjednocuje všechny v lásce vzájemné.*

*My svaté ctíme, oni slávou zvýšeni
nás vroucně milují a cítí s námi,
v dnech zkoušek, utrpení nejsme sami,
nás chrání, slyší srdci našich úpění.*

*A s námi za dušičky věrně trpící
své prosby ukládají do Božího klínu,
by z očišcových béd a z kraje stínů
v ráj slunný vešly v nivy nebes zářící.*

*Ó, plna útechy je víra Kristova,
zem s nebem pojí v svatých obcování,
laur slávy tomu vloží kolem skrání,
kdo věrnost v srdci čistém Bohu*

zachová.

Vladimír Hořec

a mocnými přímluvci u trůnu Božího. Ctíme zvláště své křestní patrony a patrony naší vlasti, abychom i my na jejich přímluvu a pod jejich ochranou dobrý boj bojovali, běh svůj dokonali, víru zachovali; aby jak jim, tak i nám byla dána koruna spravedlnosti od Pána, spravedlivého Soudce. Modleme se s Církví katolickou: »Všichni svatí tvoji nechť nám všude pomáhají, abychom, když uctíváme jejich zásluhy, pocítovali i jejich ochrany. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

*Idu dále v myšlenkách, hovořím s mrtvými
podzimem chladným hřbitov se chvě,
nebudu do roka snad mezi živými,
spát budu pod drnem — Bůh sám to ví.*

A. Podtů

Existuje život po smrti?

Břetislav Kafka vytvořil model umírání člověka na základě zpráv, které mu na jeho rozkaz podávali objektivní lidé uvedení do nehlubšího hypnotického spánku, kdy se u nich probudily jasnovídné schopnosti. Jejich údaje si vícekrát ověřil; někteří z nich prožívali radost duše osvobozené od pout těla s umírajícím dokonce tak intenzivně, že chtěli zemřít též a nechtěli poslechnout hypnotizéra, když jim poroučel vrátit se do normálního stavu vědomí, a Kafka musel vyvinout značné úsilí vůle, aby jej uposlechl. Něco podobného později ličil i americký psychiatr dr. Raymone A. Moody v knize „Život po životě“ (Life after Life), kterému lidé resuscitovaní z klinické smrti rovněž vyprávěli, že se jim nechtělo vrátit se zpět do života.

Model smrti, který vytvořil tento světový hadatel na základě rozmluv s asi 150 resuscitovanými osobami různého věku, světového názoru, bydliště apod., odráží ovšem jejich subjektivní pocity a zážitky, o nichž sami tvrdili, že je velmi těžké je vyjádřit. Často mamě hledali slova, kterými by je vyjádřili. Moody shrnul jejich svědectví o vymístění vlastního „já“ či „principu života“ nebo „duše“ do následujícího modelu:

„Člověk často slyší, jak je lékařem prohlášen za mrtvého. Začíná slyšet nepřijemný hluk, hlasité zvonění nebo bzučení a současně má pocit, že se velmi rychle pohybuje temným tunelem. Potom náhle zjistí, že je vně svého těla, ale stále v jeho blízkém fyzickém okolí. Vidí své vlastní tělo jako divák z pozadí. Z této podivné pozice sleduje resuscitační pokusy a je ve stavu citového pohnutí. Za chvíli se vzhopí a oheznými se se svou nezvyklou situací. Zjišťuje, že má stále jakési „tělo“, avšak velmi odlišné povahy a s velmi odlišnými vlastnostmi ve srovnání s fyzickým tělem, jež opustil. Zanedlouho dochází k dalšímu události. Přicházejí jiné bytosti, aby se s ním setkaly a pomohly mu. Zahlédne mezi nimi duchy již zemřelých příbuzných a přátel, a objevuje se láskyplný duch, s jakým se ještě nikdy nesetkal – „bytost světla“. Tato bytost mu neverbálně klade otázky a vede ho k tomu, aby zhodnotil svůj život a pomáhá mu v tom tím, že mu ukazuje panoramatické a mžikové zpětné přehrávky hlavních událostí jeho života. V určitém okamžiku cítí, že se dostává k jakési přehradě nebo hranici, která viditelně představuje dělicí čáru mezi pozemským a příštím životem. Zjišťuje však, že musí zpět na zem, a že čas jeho smrti nepřišel. Tu se vzpírá, protože je již vtažen do zážitků posmrtného života a nechce se vrátit. Je zaplaven intenzivním pocitem radosti, lásky a míru. Proti své vůli se pak nějak opět spojí se svým fyzickým tělem a navrací se k životu.“

Tento stručný model se shoduje nejen s Kafkovými výzkumy, ale též se záznamy starých historiků o podobných případech, kterým dala lékařská věda název „Lazarův syndrom“ (podle biblického Lazara, kterého vzkřísil Ježíš z mrtvých až čtvrtý den po uložení do hrobu). Stejně popisuje odlučování těla od duše „Tibetská kniha mrtvých“ (Bardo – Thödol) v 7. stol. po Kr., ze které čerl „guru“ umírajícímu poučení o tom, co se s ním ještě děje, i když už nedával známky života. Postupné odumírání předpokládají i předpisy k udělování katolické „svátosti pomazání nemocných“ (podle bible – listu sv. Jakuba v kap. 5). U nás popsal své zážitky v klinické smrti zraněný sportovec shodně s modelem Mondyho, jak bylo uvedeno v článku „Zaujímavý případ Lazarova syndromu“ v čas. Praktický lékař roč. 1982.

Kafkova teorie vysvětluje dohře také jevy, které se někdy dějí kolem úmrtí, jako je pád ohrazení ze stěny, zastavení hodin, prasknutí skříně apod. nebo i projev přítomnosti zemřelého. Vyprávěl mi duchovní správce P. Karel Výprachtický případ z jeho farnosti: Náhle zemřela jedna dívka a zámutek jejich rodičů byl veliký. Navečer potom jedna paní dostala náhle vnučnutí, aby vzala papír a psala. Uposlechla toto nutkání a napsala dopis, který jí byl v duchu diktován onou dívkou. Oznamovala rodičům, že se s nimi nemohla rozloučit, ale že ji bylo dáno rozloučit se tímto způsobem. Těšila je, že je jí dobře a nemusí mít starost atd. Ona paní, které se nikdy nic podobného nestalo, se přišla poradit s duchovním správcem, a ten se opět poradil s Břetislavem Kafkou, kterého dohře znal. Uznal dopis za věrohodný a doporučil jej dát rodičům. Vysvětlil věc tak, že si zemřelá našla vhodnou sensiblní prostřednici, která byla schopná převzít její duševní vnučnutí a dopis na rozloučenou napsat. Tento případ jsem si ihned poznamenal.

Kafkovy teorie o parapsychických schopnostech člověka vysvětlují i jiné záhady, které někdy vedou psychology k rozporným výkladům, jako je např. náměsícnictví, vyplněné sny a spiritistické jevy.

Měl jsem spolužáka v internátě gymnázia, kterého jsem někdy viděl, jak v noci ve spánku vstával, procházel se a dokonce se postavil na nočním stolku, což mě poděšilo, načež zase uleh – stále v hlubokém spánku. Později mi vyprávěl můj spoluvězeň z padesátých let P. Fr. Jurek O. S. F. příběh z mladých let: Byl synem rolníka a pásával krávy. Jednou v noci za měsíčního svitu vstal ve

spánku z postele, šel do chléva a odvázał krávy. Rodiče nahodou nespali a potichu jej sledovali. Pak vyvedl krávy na louku a byl tam nějakou dobu, načež se s nimi opět vrátil, uvázal je a pak si opět lehl – aniž by o tom ráno něco věděl. Kdo zná Kafkovu teorii, o bioenergii, které jako paprsky radaru dovedou prozkoumat okolí i vzdálené kraje a přinést zpět informace, bez pomoci smyslů, dovede si snad představit, co se děje s náměsíčníkem, který se na nějakou dobu stal jasnovídcem...

Podobně se tomu má se sny, kdy smysly spí, ale dále pracuje duše a ji řízené podvědomí a paprsky „fluidu oduší“, tj. psychoplasmu. Některé sny jsou pověstné a zaznamenané historiky. Tak např. měl císař Karel IV. na vojenském tažení se svým otcem Janem Lucemburským nedaleko Parmy v srpnu r. 1333 sen, který na něj velmi zapůsobil – poznal jej i ve svém životopise. (Viz knihu J. Spěvacka z r. 1979, str. 93). Viděl ve snách vojsko dobývající jakési město. Byl zde také přítel mladého Karla rytíř Quido Dauphin, který však těžce zraněn padl v boji. Anděl při tom varoval Karla, že se to stalo pro hříchy smilstva, proto aby se sám též hříchů varoval a řekl to i svému otci. Ten však ráno, když mu vše syn vyprávěl, nevěřil a domlouval mu, aby též snům nevěřil. Teprve později se všichni dovedli, že byl sen pravdivý.

ThDr. LADISLAV BRABEC

"NESLUŽ MAMONU!"

Ježíš řekl: "Nemůžete sloužit obou, Bohu a mamonu... Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům, buď bude jednoho nenávidět a druhého milovat, nebo bude držet k jednomu a druhým bude opovrhovat!" (Matouš 6,24) Toho se nyní dožíváme: PENÍZE opanovaly celého člověka a on při tom zapoměl na Boha. Peníze ovládají hospodářství, rodiny, mozky i srdce. Všichni se honí za penězi. Člověk chce získat své štěstí za peníze. Ale štěstí, lásku, pravdu, přátele nemůžeme koupit, mír srdce je darem Božím, radost je zdarma, smysl života je neprodejný.

Vláda peněz nevedla k dobrému. V bohatých zemích vznikl potrhlý životní styl:

zběsilý spěch uchvátil lidi, kteří ale potom nevědí, co mají začít se svým volným časem; běží stále rychleji, ale nedosáhnou žádného cíle;

snaží se o stále vyšší výkon, aby dosáhli dříve svého štěstí, ale v šonu se ztratí všechna radost;

honba za zlatým teletem je vraždící konkurenční boj, v kterém se lidé vzájemně zabíjejí;

volají pořád po větší "svobodě", ale stávají se žádostiví různých věcí a jsou pak závislí na alkoholu, cigaretách a smyslnosti;

konsumují stále více, ale duše se stává stále prázdnější;

mají stále vyšší školní vzdělání, ale nacházejí stále méně moudrosti;

slyší stále více informací, ale nemohou s nimi nic začít;

stroje se stávají stále silnější, lepší, dokonalejší, ale nezaměstnanost je stále větší. I ženy pracují, aby "štěstí" rodiny bylo větší, ale děti teď nemají ani otce ani matku – nikdo pro ně nemá čas;

Otec biskup Škarvada, si zajel do Říma:

musel si dát do pořádku to, co tam zanechal za svého dlouhého působení a převést to do Prahy. Vat.rozhlas s ním hovořil.

Otče biskupe, vítáme tě opět v Římě. Co tě sem tentokrát přivedlo?

Nejnejpříjemnější věc na světě: stěhování. Konečně se mi podařilo dát do pořádku svůj byt v Praze, a tak teď balím, abych si ne už pět švestek, s kterými jsem kdysi v pětáctýřicátém roce jel do Říma, ale nějakých padesát pět švestek přivezl do Prahy.

A jak se ti v Praze líbí, co soudíš o situaci tam doma: mnoho lidí je prý zklamáno, je slyšet samé kritiky. Co soudíš ty o situaci - aspoň v Církvi?

Já si nemohu pomoci, bude to asi ta profesionální deformace, jak to kdosi nazval, ale já zůstávám stále optimistou. Profesionální deformaci mám prý z toho, že se stýkám většinou s křesťany, že za mnou přicházejí skoro jen samí dobří lidé. A tak dostávám plno injekcí důvěry a naděje. Tak např. jsem přijímal slavné sliby u sester karmelitánek v Jiřetíně pod Jedlovou: tam jsem viděl plno radostných novic, a bylo by jich prý ještě víc, kdyby měly pro ně místo. Na konzistoř nyní přicházejí a u mne se přihlašují kandidáti na kněžství. Zatím jich pro naši pražskou arcidiecézi přišlo 16. Pro tak velkou diecézi to není moc, ale přece je to radost, mluvit s takovými mladými chlapci, kteří se chtějí zasvětit Pánu. Pro mne je to pak i obrovská radost. Když jsem žil v cizině, potkával jsem také takové chlapce, vždyť jsem žil deset let v italském semináři, kde jsem učil dogmatiku/věrouku p.r./

Ale ti italští chlapci byli přece jen jiní, kdežto s těmito našimi se mohu ztotožnit, připomínají mi, že jsem byl jednou jako oni, tenkrát byla také doba zlá, za nacistické okupace, také jsem nemohl hned do semináře vstoupit, ale nakonec všechno dobře dopadlo. Ti chlapci to myslí upřímně tak, jako tehdy já a jim musím držet palce. Co mě ovšem překvapilo, je fakt, že z těch přihlášených 13 pochází z Prahy. Chápu to, v Praze je snadnější najít křesťanské společenství a dobrého duchovního vůdce, venkov je dnes opravdu nábožensky zdevastován/zpustošen p.r./Ale přesto: což zaznívá Boží hlas jen v Praze, což za hranicemi hlavního města končí působení Boží milosti? Ještě je stále čas se hlásit, doufám tedy, že se přihlásí i ti druzí, přece si před svatým Petrem nebudeme hrát na pragocentrismus.

To jsou ovšem malé skupinky, co ti ostatní?

I já jsem se učil počítat, a tak si uvědomuji, že procento katolíků, kteří žijí z víry, je nízké. Nižší než v okolních zemích. Ale snad to zase vyvažuje jejich kvalita. Poznal jsem

tu za krátkou dobu pobytu ve vlasti tolik krásných lidí, žijících plně křesťansky. A naši kněží! Ty bych všechny poobjímal. Většinou jsou už staří, utahají, ošlehaní tvrdým bojem, jistě, někdo má i šrámy, ne všichni byli hrdinové, ale většinou to myslí upřímně a slouží do roztrhání těla. Anebo třeba seminář. Pán Bůh mi dal tu milost, že jsem ještě neměl zřízený byt a musel jsem bydlet v semináři. Do něho jsem se kdysi těšil a kam se mi vlastně nikdy nepodařilo předtím vstoupit. Kdyby měl někdo pokušení k pesimismu, radil bych mu, aby si do toho semináře zašel. Tam je skutečné járo, chlapci radostní, plní naděje a chutí do života. Zvlášť o víkendech, kdy s nimi slavím mši sv., vždyť pookřeju. Je to tam moc fajn.

Nakonec na poli ekumenismu. Zatím co jinde ve světě to dost vážné, u nás jsou styky mezi křesťanskými církvemi-aspoň se mi to zdá-velmi dobré. Zažil jsem to v lednu, kdy byla ekumenická setkání a modlitby. Když se ve svatovítské katedrále, jak řekl Otec arcibiskup-naši předkové modlili společně-mluvil senior Smetana, předseda ekumenické rady, prohlásil, že to společné modlení, kdy zástupci různých církví pronášeli své prosby, vyznělo tak jednotně, že kdyby někdo poslouchal za dveřmi, nerozeznal by, který člen jaké církve se modlí. Spojovala nás jedna láska ke Kristu a jeho evangelium, společné přání, dosáhnout jednoty. Tím nechci říci, že mezi námi nejsou rozdíly a problémy. Ale je tu společná touha po jednotě a společná láska, zřejmě dar Kristova Ducha.

Nediváš se na vše příliš růžovými brýlemi?

To musí posoudit druzí. Ale všiml jsem si, že i Otec arcibiskup občas mluví o zázraku. Nedávno jsme byli v Kobylisích navštívit nakladatelství Portál a tiskárnu Adalbert. Co se tam těm saleziánům podařilo. Před lety to byla rozpadající se stodola. Dnes tam hučí moderní tiskařské stroje a pracují mladí podnikavci-nebojí se vyhrnout rukávy a nastavit i volný čas. Zázrak je to správné slovo. Toho už použil pan prezident Havel při návštěvě sv.Otce, abychom se měli víc a lépe skloňovat. Kolem nás se opravdu dějí zázraky, jen je třeba sundat si černé brýle, které asi zas nosí ti druzí.

Co bys jim tedy radil?

Aby se naučili děkovat Bohu za ty zázraky kolem nás. Což si pesimisté nepamatují, jaké to bylo před třemi lety? Kdo tehdy doufal, že se z toho tak brzo dostaneme? Kdyby jim to tehdy někdo sliboval, že to bude, jak je to dnes, nebrali bychom to s vděčností? A teď, když to máme, umíme ještě děkovat? Samozřejmě, vezíme v bahně a blátě. Ale nad hlavou nám svítí jarní slunko. Záleží na každém z nás, jak brzo to bahno odstraníme. A tak bych řekl: o polovinu méně kritizovat a dvakrát tolik děkovat. Pánu Bohu, Panně Marii i naší sv.Anežce. Kdo umí děkovat, ten se umí i radovat.

ÚNOR 1992

S TISÍCOVKOU V KAPSE

Jako mladý muž jsem měl přednášet v našem spolku.

"Dokážete mluvit před sto posluchači?"

"Živím se tím!"

"Jak žijete?"

"Chudě," přiznal jsem se.

"Líbí se mi vaše seriózní chování," řekl předseda spolku, kterému patřilo asi deset továren. "Budete mluvit o důležitosti skromného života. Chceme vést lid k tomu, aby byl spokojen se svým osudem a poznal krásu prostého života. Chceme lid poučit, že život chudého je právě tak bohatý na radosti života, jako život bohatého - ba může být i radostnější než život bohatých lidí."

"Tedy mám chválit chudobu."

"Ano. To je téma přednášky. Zmiňte se, prosím, o těchto bodech: kdo nemá peníze, nemusí se starat o to, jak je bezpečně uložit; nemusí se bát zlodějů a podvodníků; je volný jako pták, může jít, kam mu napadne. Kdo nic nemá, nemůže nic ztratit, čili jinými slovy: boháče musíme litovat, chudákům můžeme závidět."

"To je pravda," řekl jsem pokorně.

Předseda veřejně prospěšného podniku a majitel koncernu kývnul: "Dám vám ještě další podněty: kdo je chudý, nemusí se bát blesku a hromu, kdo nemá střechu nad hlavou, tomu se nerozbití cihly. Chudý koncem týdne klidně spí, netřese se, že klesnou akcie nebo jeho firma zkrachuje. Celou neděli může ležet na slunci, nestará se o obrát v podniku - protože podnik nemá. Může se slunit na okraji lesa, jít se vykoupat do rybníka, milovat svou ženu. Nebo hledat v lese borůvky, jahody, maliny, ostružiny... Má z toho větší radost než boháč, který si může plody lesa i houby kupit. Chudák se nemučí volbou, jaký oblek si vzít - má jen jeden. Jinými slovy - netlačí ho bota, protože chodí bos."

Dal jsem se získat. Měl jsem v kapse přesně padesát marek a ty patřily mé ženě. Svolil jsem tedy, pronést řeč o chudobě a dát si ji zaplatit.

Když jsem ji doma skládal, jaksi se mi to nedařilo. Zdálo se mi, že se

vysmívám sám sobě.

Večer před proslovem jsem zašel k pořadateli a přitiskl mu pistoli na prsa:

"Potřebuji tisíc marek," řekl jsem.

"K smíchu!"

"Tisíc marek, jinak se přednáška nepořádá."

"Potřebujete je jako půjčku?"

"Ano - na krátkou dobu."

Snažil se sice jako had vykroutil mému požadavku, ale nepodařilo se mu to. Nakonec s povzdechem odpočítal ze své peněženky na stůl tisíc marek. Asi si myslel, že už je neuvidí. Vyčetl jsem mu to z obličeje. Zastrčil jsem bankovky do kapsy a odebral se na podium.

Má přednáška měla ohromný úspěch. Mluvil jsem tak přesvědčivě o majetku, o penězích, které nemohou udělat člověka šťastným, o štěstí chudoby, které se nedá koupit, vybíral jsem příklady z dějin, sv. František a jiní ctitelé chudoby (ovšem ve středověku - v novější době jsem nikoho nenašel - proto

že každý musí platit daně a žebrota je v mnoha státech zakázaná.) Nadšeně jsem mluvil o štěstí, které se nedá koupit za peníze, o místech, kde může být člověk šťastný zdarma, takže jsem tomu sám nakonec začal věřit, zapomněl na svou bídnou podzemní světničku, vlhkou a tmavou, na úzkostlivé počítání feníků ke konci

měsíce - ale myslel jsem jen na bídu a bezesné noci ubohých boháčů - takže mi začaly dojetím téci slzy po tváři. Sklidil jsem obrovský úspěch. Lidé se mohli utleskat, hlavně majitelé fabrik a bank, kteří ve večerních úborech, s manželkami ověšenými klenoty, seděli v prvních řadách. Ale určitě se nad mými důkazy o kráse chudoby zamyslili i otrhánkové na "bidýlku" docela pod stropem sálu.

Příští ráno, sotva se otevřely banky, jsem šel za mužem, který mi půjčil tisícovku a řekl: "Zde máte zpět své peníze."

"Včera jste je tak nutně potřeboval a dnes je vracíte?" pohlédl na mě s úžasem.

"Potřeboval jsem je pro svou přednášku"

"Pro přednášku?"

"Víte, ono se lehčeji mluví o štěstí chudoby, když má člověk tisícovku v kapse!"

Jo Hanns Rösler

Silná víra dělá zázraky

6. října 1960. Po silnici v západní Francii se šílenou rychlostí řítí auto - směrem do Lurd. Auto řídí obratně paní Rejane Gautierová. Vedle ní její přítelkyně slečna Marconnetová.

Paní Rejane je de neobyčejně obratně-celých 700 km. O pěti ráno vyjely, ještě do mlhy. Nebudou-li obtíže, večer mohou být v Lurdech.

Vzadu leží na polštářích manžel paní Rejane, víc mrtvý než živý. Kost a kůže. Neví, neslyší, nechápe. Jeho paní ho s obavami pozoruje v zrcadélku nad volantem a občas starostlivě povzdechne. Měli by udělat přestávku, ale chtějí být v Lurdech co nejdříve. Druhý den je totiž poslední pouť v Lurdech-na svátek Panny Marie Růžencové, naposled požehná biskup nemocné Nejsvětější svátostí. Ach, Panno Maria, udělej zázrak! vzdychá paní Rejane. Zastávky u benzinových pump jí připadají nekonečné. Bohu díky! Ve večerním šeru se v dálce rýsuje lurdská bazilika.

Ženy jsou na smrt unavené, nemocný nehořekuje-jen tiše chrčivě dýchá-jediná známka toho, že ještě žije. Ruce mu bezvládně visí, tvář je smrtelně bledá. Zazvoní u hotelu Saint Foi. Ale vrátný kývá smutně hlavou: "V Lurdech je 65 tisíc poutníků. Vše je beznadějně obsazené". Zkoušejí to v hotelu de l'Esplanade. Po dlouhém vyjednávání dostanou pokojík v přízemí. Ukládají nemocného na postel, manželka zkouší puls. Srdce sotva bije. Pak jde shánět paní Rejane vozík na zítřek. Po dlouhém běhání jeden najde.

7. října. Víra paní Rejane je tak silná, že ani trochu nepochybuje o uzdravení smrtelně nemocného manžela. Kolem osmé ráno ho obě dopraví ve vozíku k jeskyni zjevení. Posunou vozík skoro pod sochu Matky Boží a pak se obě modlí s vírou, o které řekl Pán, že hory přenáší. Čas nevnímají.

Po obědě dovezou před sochu Panny Marie nemocného znovu. Ale k pramenům "zázračné" vody se nemohou pro nával poutníků dostat. Jdou tedy do podzemní baziliky sv. Pia X., kde se bude žehnat Nejsvětější svátostí. Zástupy se vroucně modlí: "Bože, ten, kterého miluješ, je nemocný. Pane, dej ať vidím! Dej ať slyším! Dej, ať mohu chodit!" Obě ženy vroucně opakuji modlitby, které zní v prostoru. Jejich nemocný ani neslyší, ani nevidí, ani se nemůže hýbat. Jen slabý dech prozrazuje, že ještě žije.

Začne procesí. Biskup Théas žehná Edmunda Nejsvětější svátostí...

Z Á Z R A K S E N E S T A L !

Paní Gautierová si utírá usazené oči a prosí: "Bože, dej mi sílu, abych doopatrovala nemocného manžela!"

Ona i její přítelkyně se rozhodnou jít ještě jednou k jeskyni. Zařadí se do dlouhého procesí lidské bídy.

Jsou před jeskyní. Sepnou ruce, tiše, s pláčem se modlí. Jejich naděje na uzdravení se chvěje jako drobné, uhasínající světélko.

Náhle někdo chytne paní Gautierovou za ruku: "Váš manžel otevřel oči. Modlí se s námi!"

Manželka maně vykřikne. Přiběhne lékař a s ním i lidé. Pomohou Edmudovi, aby se na vozíku posadil zpřímá. Ale ten se dere ven: "Pusťte mě. Půjdu sám. Kde to jsem? Přece ne v Lisle? To není náš kostel?"

Za hodinu přijde Edmund sám do hotelu Esplanade. Manželka mu chce pomoci, ale on ji něžně, ale rázně odstrkuje. Nepotřebuje pomoc!

Všichni se nahnou kolem něho. Je to jasné. Ten, který před hodinou umíral, je nyní úplně zdravý, vidí, slyší, sám normálně chodí.

Několik dní ho lékaři důkladně prohlížejí. Má s sebou vysvědčení o své nemoci z Lisle. Z toho je vidět, že nemoc byla nevylečitelná. Nikdo mu nemohl pomoci!

N I K D O - J E N B Ů H ! NA PŘÍMLUVU PANNY MARIE:

A zase jede auto šílenou rychlostí, tentokrát opačným směrem - od Lurd. Rychlost se zmírňuje. Jen pomalu si paní uvědomuje, že už nemusí pospíchat. Cestou se mohou zastavit v hotelích, klidně přespát, najíst se... A vedle ní už nesídlí přítelkyně, nýbrž její zdravý manžel. Jaké blaho! Jaké štěstí! Jaká vděčnost Matce Boží! Střídavě vzrušeně hovoří a pak se modlí společně růžene i se slečnou Marconnetovou, která sedí, také šťastná, na zadním sedadle.

Edmund obdivuje krásnou krajinu, kterou projíždějí. Jako kdyby ji viděl poprvé. Štěstím sotva může mluvit. Něžně tiskne ruku své ženy na volant a šeptá: "Má drahá, má nejdražší, mám pocit, jako kdybychom byli spolu znovu na svatební cestě!"

22. května 1962 zvoní pošťák u vilky rodiny Gautierovy. Píše biskup z Tarbes, Mons. Théas. Oznamuje šťastným manželům, že Mezinárodní komise uznala náhlé uzdravení Edmunda Gautiera za "klinicky a vědecky nevysvětlitelné".

Uzdravení Edmunda Gautiera je šedesáté třetí uzdravení v Lurdech, které vyhlásila Mezinárodní komise slavných lékařů za vědecky nevysvětlitelné - tedy za zázračné. A kolik zázraků se dodnes děje v Lurdech? Hlavně duchovní, kde duchovně slepí, nepohybliví, hluší, získávají zrak, sluch a jdou k Bohu. Duchovně mrtví vstávají k novému životu... DEJINY SPÁSY

TURCI U VÍDNĚ

Dějiny jsou většinou ukázkou lidské ctižádosti a lehkomyšlnosti. Touha po moci a po pomstě přiměla uherského hraběte Tököliho, aby slíbil Turkům pomoc při zničení Habsburků a vpádu mohamedánů na Západ. Pod hradbami vypáleného Filakova mu 17.9.1682 odevzdal paša Ibrahim diplom sultána Mohameda IV., který ho jmenoval knížetem horních Uher.

Sedm let před vypršením železnohradského příměří se od Dunaje k Eufratu, od Jadranu k Nilu usilovně zbροjilo. Pod zeleným praporem, za hlučné hudby vedl vezír Kara Mustafa 300 tis. vojáků proti VÍDNĚ. Ze všech stran se přidávali pašové a hospodarové se svými sbory k hlavnímu voji, který se jako rostoucí lavina řítí od Bělehradu přes Stolní Bělehrad k Vídni. Vpředu ukazoval jako slídící chrt cestu Tökoly se svým oddílem.

K císaři se přidala celá Evropa. Francouzský - "nejkřesťanštější" král Ludvík XIV slíbil papeži Inocencovi XI., že císaře v tísní nepřepadne! Z Vídně prchlo

60 tis. měšťanů a císařský dvůr. Ochranu tam hledali venkované. Do čela vlády nad městem byl postaven podmaršálek a přisedící dvorské vojenské rady ZDENĚK KAPLÍŘ ze Sulevic, pán na Milešově, vnuk popraveného Kašpara Kaplíře, starší, zkušený voják, vzdělaný a k poddaným mírný. Radil císaři, aby ulehčil selské poddanství. Velitelem posádky byl Rüdiger ze Starhenberka. Za jeho nemoci řídil Kaplíř tři týdny obranu města sám.

Naštěstí postupovali Turci pomalu a váhavě. Vídeň měla čas udělat si zásoby a opravit hradby. Bylo tam 14 tis. vojáků, polovina ze zemí koruny české. Dobrovolníků bylo 8 tisíc.

Od 14. července do 12. září strádala Vídeň v železném objetí tureckých hord. Jejimi hradbami otřásalo tři sta děl a jakmile někde prolomila hradby, už se Turci hnali zuřivě do města. Byli však vždycky odraženi. Těchto útoků bylo dvacet. Většina císařské posádky už zahynula a stále větší počet raket ze svatoštěpánské věže byl znamením, že městu dochází dech. Teprve 7. září se zablesklo na Lysé Hoře /Kahlenberku/ pět raket jako znamení, že toužebně očekávaná pomoc se blíží.

Polský král JAN SOBIESKI se vymanol z vleku francouzské politiky a vydal se s 20 tisíci vojáky přes Moravu k Vídni. Skrze Čechy táhnuli Sasové. Na Kahlenberku se shromáždilo přes 80 tis. vojáků a polský král, pověřený hlavním velením, se zúčastnil 12. září se svým skvělým dvorem kurfiřtů, knížat a princů nedělních bohoslužeb, při nichž před něho poklekl jeho nejstarší syn Jakub, kterého pasoval král Jan na rytíře, aby vzpomínal na nejslavnější otcův den.

Jako drtící válec mířilo křesťanské vojsko se svahu do roviny. Kara Mustafa, který měl ještě 175 tis. vojáků, postavil část proti Sobieskému, druhá část útočila na hradby. Nastal tuhý boj a Turci se houževnatě bránili. Když však k večeru napadl jejich levé křídlo císařský vůdce Karel Lotrinský a srazil je do středu, padl na Turky strach. V divém zmatku pádili zpět a zanechali u města tábor s ohromnými zásobami. Za obléhání pozbyli Turci 45 tis. mužů, v hlavní, vítězné bitvě 12. ZÁŘÍ 1683 - tedy před 300 lety - 10 tisíc mužů.

Nejbohatší kořist padla do ruky polskému králi. Byl to Mustafův stan zařízený s velkým přepychem. Mohamedův prapor poslal král papeži, který ho podporoval finančně. Kávy našli také zásoby, že její pití se stalo od té doby ve Vídni zvykem. Zatím co jiní odháněli stáda, odnášeli potraviny, látky a zbraně, shledával biskup Kolonič po táboře křesťanské děti, uloupené rodičům. Našel jich 500 a postaral se o jejich výživu a výchovu.

Zdeněk Kaplíř dostal peněžitý dar a byl povýšen na generála. Jeho jméno bylo vyryto na pamětní minci. Nařídil, aby 12. září byla jeho poddaným prominuta robota a den se slavil jako svátek. Ale již r. 1686 se hrdina vítězné bitvy rozloučil se životem. Byl pochován v Milešově, kde vystavěl zámek a naplnil jej bohatými sbírkami. Když r. 1701 zemřel i jeho strýc Zikmund bez dědiců, vyhasnul starobylý rod Kaplířů ze Sulevic úplně.

Tökoly dostal od vezíra pomoc - 12 tis. Turků. Měl celkem 30 tis. vojáků a za bojů o Vídeň mu otevřela brány Bratislava. Po třech dnech ho odtud Karel Lotrinský vypudil. Vzdala se mu i Trnava, Turci ji však zapálili a vydrancovali. V plamenech zahynulo 4 tisíce obyvatel.

Císař napjal všechny síly nejen dědičných zemí, ale i německé říše, aby turecké panství na uherské půdě vyvrátil. Hrdinsky dobývalo vojsko jednu tureckou pevnost za druhou. Byly dobře zásobený a Turci se bránili statečně. Západními zeměmi zadul vítr křižáckého nadšení.

I ze Španělska přicházela vojenská pomoc. R. 1683 se zmocnil Jan Sobieski a Karel Lotrinský Parkáně. Pod prchajícími Turky se strhnul most a z 20 tis. jich třetina zahynula v Dunaji. Ostřihomskou pevnost paša opustil a nechal tam 50 děl a tisíc centů prachu.

Urputný boj o záchranu Evropy před Turky skončil r. 1697 v bitvě u Zenty, díky bystremu vojevůdci princovi Eugenovi. Dlouho však trvalo, než se Evropa vzpamatovala z krvavé lázně.

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

Sekretariát: 1150 Vídeň,
Pelzgasse číslo 17

**ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETA-
RIÁTĚ** a půjčování knih každý první
čtvrtek v měsíci, vždy od 18 do 20 ho-
din.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: Vídeň III., Rennweg číslo 63
VII. ODBOR JSM

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

I. A II. ODBOR JSM VÍDEŇ XV.:
Každou neděli a každý svátek v 8 hod.
mše svatá v kostele ve Fünfhausgasse,
Viedeň XV.

KOSTEL JEDNOTY SV. METODĚJE VÍDEŇ 3, RENNWEG 63

KAŽDOU NEDELI se koná v českém
kostele JSM na Rennwegu číslo 63 v 10
hodin mše svatá s proslovem.

Příležitost ke svaté zpovědi vždy před
každou bohoslužbou.

**MŠE SVATÉ V ČESKÉM JAZYCE
V CHRÁMU PANNY MARIE NA
NÁBŘEŽÍ** se konají každou neděli a
zasvěcený svátek v 8.¹⁰ hodin s prom-
luvou u Otců Redemptoristů Vídeň I.,
Salvatorgasse 12.

**ČESKÉ KATOLICKÉ SPOLE-
ČENSTVÍ** při chrámu Panny Marie na
Nábřeží - **KLEMENS MARIA HOF-
BAUER-KLUB**, založený páterem Jose-
fem Novotným - 1. okres, Seitzergas-
se 5, IV. patro, otevřeno pátek od 19
do 22 hodin a v neděli od 9 do 10.30
hodin. Hosté vítání!

Dne 13. 11. 1992 ve 20 hod. přednáší
P.Dr. Rajmund Trettera P.P.
Řády v Čechách a na Moravě bě-
hem totality a dnes

Hosté vítání!

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ X. Puchs-
baumgasse číslo 39a/4. Ježkova knihov-
na (tamtéž) půjčuje každou první stře-
du v měsíci od 18 do 19 hodin. Též dle
telefonické dohody, číslo telefonu
62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cviči-
me každé úterý od 19.30 do 21 hodin v
Zinkgasse číslo 12, Vídeň XV. Hosté
vítání!

VI. ODBOR JSM XVII. koná ve stře-
du 25. listopadu 1992 v klubovně Ro-
sensteingasse 39, I. poschodí členskou
schůzi. Promítá se též film z české menši-
ny. - Začátek v
18. hodin. - Hosté vítání.

SOBOTA 7. Listopadu 1992-20 HODIN

PŘEDNÁŠKA O "GLAGOLICE" PÍSMU VYNALEZENÉM SV. CYRILEM

V NAŠÍ KLUBOVNĚ
RENNWEG 63A

PŘEDNÁŠÍ:
Dr. Karel ZACHAR

DOVOLUJEME SI VÁS UPOZORNIT A POJAVAT NA NAŠE PŘÍSTI PODPILNĚ

PONĚLÍ 7. Prosince 1992-20 HODIN

MIKULAŠSKÝ VEČÍREK

V NAŠÍ KLUBOVNĚ
RENNWEG 63A

NEZAPOMENĚ
NA DÁRKY

SOBOTA 19. Prosince 1992-20 HODIN

VÁNOČNÍ OSLAVA

V NAŠÍ KLUBOVNĚ
RENNWEG 63A

VÁŽENÍ A VERNÍ ČTENÁŘI!

K TOMUTO ČÍSLU „VĚSTNÍKU“ PŘIKLÁDÁME
SLOŽENKU S PROSBOU O DOBROVOLNÝ DAR NA
TISKOVÝ FOND NAŠEHO LISTU, KTERÝ STÁLE JEŠTĚ
EXISTUJE JEN Z VAŠICH PŘÍSPĚVKŮ A NEPLA-
CENÉ PRÁCE NAŠICH PRACOVNÍKŮ - NEDOSTÁVÁME
ŽÁDNOU SUBVENCII. SRDEČNÉ DÍKY ZA DOSAVADNÍ
PODPORU!

ČESKÉ SRDCE, ODBOR XVII. po-
řádá v sobotu 12. PROSINCE 1992 v do-
mě JSM Vídeň XVII. Rosensteingasse 39.
oslavu vánočních svátků. - Začátek ve
14.30 hodin. - Hudba KR. VESELY.
Pohoštění - Členové, dostavte se vsichni!

ŘÍJEN 1992

27.: J. A. KOMENSKÝ - PŘED-
CHŮDCE ČESKOSLOVENSKÉ
VZÁJEMNOSTI. - Doc. Dr.
KUMPERA. - Přednáška. - Aka-
demický spolek - Slovanská Be-
seda - ÚTERÝ

31.: 28. ŘÍJEN DNES - Kulturní
výbor Českého srdce - Velký sál
Slovanské Besedy - 16 hodin -
SOBOTA

LISTOPAD 1992

21.: ČESKÉ ŠKOLY VE VÍDNĚ - Fil-
mový večer - Kulturní výbor
Českého srdce - Velký sál Slo-
vanské Besedy - 16 hodin - SO-
BOTA

UNOR 1993

13.: CELOMENŠINOVÝ REPRE-
SENTAČNÍ PLES - PARKHO-
TEL SCHÖNBRUNN - Menšino-
vá rada - SOBOTA